

CONTRIBUȚII LA ISTORIA SCHITULUI BURSUCI

Costin Clit, profesor de istorie
Liceul Teoretic „Cuza Vodă”, Huși, județul Vaslui

Abstract: *Is located at the head of Ciocănești Valley, the former Falciu county, currently Vaslui county, Bursuci hermitage dedicated to Saints Peter and Paul was build by Gabriel Costachi, the governer of the Lower Lands, before 6 May 1682, when he was dedicated to the Esfigmenu monastery . On 20 August 1806, Floresti monastery and the smaller monasteries administrated by it, Bursuci, Gologofta - Ivănești and Harsova hermitages are dedicated "to the holy chinovion of Esfigmenu monastery from Mount Athos", 1806, as shown in the charter of worship from 2 October 1814. Starting with the measures initiated by the ruler Alexandru Ioan Cuza, Bursuci hermitage will be abolished, its place being taken by a parish church. In 1932 the former hermitage church was destroyed by slipping land. 10-15 meters from the old one, a new parish church was build.*

La circa 150 metri de actuala biserică din satul Bursuci, județul Vaslui, se află locul schitului, ale cărui ruine sunt amintite de O. G. Lecca în al său dicționar, cu începuturile plasate în secolele XVI-XVII. Urmele vechiului lăcaș sunt marcate astăzi prin amplasarea unei cruci, a cărei inscripție glăsuiește: „Așezatu-s-au această Sf. Cruce pe locul Sf. Prestol al vechii biserici cu hramul Sfinții Apostoli Petru și Pavel ruinată de vremuri. 1940, Donație: Iancu Miron, Diac. Clement Gheorghiu”.

Situat la obârșia văii Ciocăneștilor, schitul cu hramul Sfinții Apostoli Petru și Pavel a fost clădit de Gavril Costachi, mare vornic al Țării de Jos, înainte de 6 mai 1682, când a fost închinat la mănăstirea Esfigmenu. Conform actului de danie amintit: „Robul ... lui D-zeu eu Gavril Costachi marele vornic de țara de jos, zidiu o mănăstire în obârșia Ciocăneștilor, unde iaste hramul slăviților verhovnici Apostoli Petru și Pavel și am închinat-o la sfânta slăvita Stefagora la mănăstire ce se cheamă Esfegomeni, hărăzind-o pentru sufletul părinților noștri ca să ne scrie la sfântul jărtvelnic ... și din cât ne-au fost puterea o am miluit și avem gând ...tot s-o miluim ... și de acolo de la mănăstire să nu dodăească întru nimic de acum 8 ani până se va întări ... să fie ca alte mănăstiri”. Primul egumen al mănăstirii Bursuci a fost Teona, „un părinte creștin și om bun și rugător la sfânta rugă” . Data întemeierii este considerată a fi 6 mai 1682, iar după alte voci a fost zidită la 1682 „dar desigur că mănăstirea fînța cu mult înainte”.

În actele Athosului se amintește „clădirea de Vornicul Gavriliță Costachi a metocului Ciocănești, care va fi crescut de Mitropolitul Veniamin”. În sursele istorice se face referire la „actul din 6 Mai 1662 a lui Gavriliță Costachi, cu fiii, Constantin, Lupu, și Solomon, pentru metocul din Ciocănești”.

Veniamin Costache arăta în 1806 întemeierea lăcașului monahal din valea Ciocăneștilor de către marele vornic Gavril cu cheltuiala sa și închinarea acesteia mănăstirii Esfigmenu la 1662 (sic!), potrivit actului de danie prezentat de Teodoret, egumenul de la Muntele Athos. Ierarhul cărturar susține existența mormântului înaintașului său în ctitoria de pe valea Ciocăneștilor.

Constantin Cantemir (15 / 25 iunie 1685-16 / 26 martie 1693) scutește mănăstirea Bursuci prin hrisovul din 14 iulie 1685, la scurt timp după ocuparea scaunului domnesc, reînnoit la 14 iulie 1693 de către domnul Constantin Duca (mai 1693-8 / 18 decembrie 1695; septembrie 1700-iunie 1703). Mănăstirea Bursuci se bucură de aceeași atenție din partea domnilor Antioh Cantemir (ianuarie 1696-septembrie 1700; martie 1705-iulie 1707) la 6 iulie 1705, Mihai Racoviță (septembrie 1703-februarie 1705; 20 / 30 iulie 1707-17 / 27 octombrie 1709) la 20 martie 1709, Dimitrie Cantemir (18 / 28 martie - aprilie 1693; 23 noiembrie / 4 decembrie 1710-11 / 22 iulie 1711) la 8 ianuarie 1711, Nicolae Mavrocordat (decembrie 1709- 23 noiembrie / 4 decembrie 1710; 26 septembrie 1711-25 decembrie 1715) la 10 ianuarie 1713 și Grigore al II-lea Ghica (26 septembrie 1726-5 aprilie 1733; octombrie 1739-13 septembrie 1741; mai 1747-aprilie 1748) la 10 septembrie 1740.

Se păstrează în copie hrisovul domnului Nicolae Mavrocordat din 10 ianuarie 1713 prin care scutește „*Sf(â)nta monastir(e) ce să chiamă Bursucii, ce este la ținutul Fălciului, undi este hramul Sfinților Apostoli Petăr și Pavel, care monastir(e) este zidită den temelie de răpoosatul Gavril Costak(i), ce-au fost vornic mare*” de goștina pe oi, deseatina pe stupi, gorștina pe mascuri, de ialoviță, sulgiu, iliș, unt, miere, cai de olac, podvezi, conace și alte dări, mortasipia mare și mică, scutirea a patru argați și patru prisăcari de zloți, lei, taleri, galbeni, sulgiu, iliș, unt, miere, care de braniște, boi împărătești și alte angării, apoi a patru ciobani „*carii vor fi la oile sf(i)ntii monastir(i), să aibă a le lua goștină de oi eguminul lor, caril(e) va fi petrecător la acea sfântă monastir(e), iar goștinarii de țarii să n-aibă triabă, căci domniia mea m-am milostivit și am dat vinitul din goștina ciobanilor sfintii monastir(i)*”. La toate acestea se adaugă scutirea mănăstirii de camână, bezmen, cepărie și bour pentru „*cărcimi după testament*”. Prevederile hrisovului se regăsesc în cele ale domnilor Constantin Cantemir, Constantin Duca, Mihai Racoviță, Dimitrie Cantemir cu unele deosebiri. Astfel, domni Constantin Cantemir și Constantin Duca scutesc mănăstirea Bursuci pentru cărciuma cea mare din târgul Bârladului, „*iar oamenii numai 6 și de goștina ciobanilor încă nu scrie*”.

Grigore al II-lea Ghica scutește mănăstirea Bursuci la 10 septembrie 1740 de văcăritul a 30 de iepe, 40 vaci cu boi, pogonăritul a cinci pogoane de vie, vădrăritul a 200 vedre de vin, deseatina a 100 de stupi, goștina a 200 de oi „*și ziace liud(i) di scutială, numai la vrémea hărtilor să di(a) de om cât(e) 1 ug, și pentru pivnița ce-ar avia la târgu la Bârlad să fie scutită de toate angăriile*”.

Crâstâna, fiica biv vel stolnicului Grama, înnoiește la 22 iunie 1689 dania satului Cârломănești, cu vii și tot venitul, pe care „*gândisăm să-l luăm de la Bursuci, să-l dăm la Svântagoră la 20 de mănăstiri unde e dat și Tresvetitul*”.

Tănas, egumenul de Bursuci, este întâlnit ca martor în zăpăsul din 20 decembrie 1699, prin care Dumitrașcu Pitic dăruiește paharnicului Constantin Greceanu o bucată de loc din satul Cășoteiu, la gura Lohanului.

Antioh Costantin Cantemir Voievod poruncește la 3 octombrie 1706 biv vel comisului Ilie Catargiu să cerceteze pricina dintre Tofana Grădescu și egumenul de Bursuci pentru niște vii la Cârломănești.

Iordachi Toma Cantacuzino, biv vel medelnicer, face danie mănăstirii Bursuci la 15 martie 1707 „*giumătate de sat de Trestiana*”, „*cu vad de moară și loc de țarini și de fânaț, și cu tot locul și tot venitul cari această moșie ni iaste dela moșul nostru Gavril Paladi ce-au fost sulger mare și a m(o)așei noastre Alixandrei sulgeroia*”, care a „*dat ace moșie maică(i) noastre Vasâlcăi, fetei dumisale, iar de la maica noastră Vasilca s-au venit în parte lui Toader frățâne-meu*”. Dania este făcută pentru „*sufletul moașei noastre Alexandrei și a lui Toader frățâne-mieu*”, înmormântați la mănăstirea Bursuci. Cealaltă jumătate este vîndută mănăstirii cu 200 de lei, „*pentru datoriile frățâne-mieu lui Toader*”.

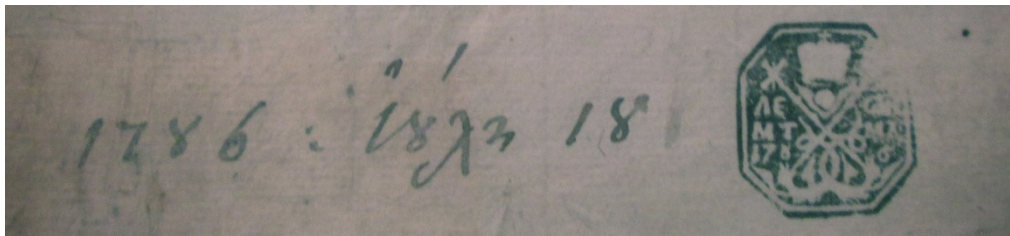
Astfel, Aftanasie, egumenul mănăstirii Bursuci, cumpără cu 170 de lei de la Toma Cantacuzino, siliștea Cetățue, „*ce se numește Trestiana, în ținutul Tutovii*”, „*cu vad de moară în apa Bârladului, și cu loc de heleșteu, și cu vad de moară în apa Trestienii, și cu tot venitul*”, răscumpărată la 5 mai 1708) cu 205 lei și 10 potronici „*bani gata*” în urma judecății de către vistiernicul Ion Paladi, „*fiind ace moșie de pe unchiul d-sale, Gavril Pălade biv vel sulger, fratele părintelui d-lui, Toader Pălade biv vel vornic*”. Copia documentului este publicată sub data martie 1708 (7214 – 1706). În anaforaua Divanului din 1820 în procesul dintre bârlădeni și vornicul Constantin Paladi pentru alegerea hotarului dintre moșiile Bârladului și Cetățuia este descrisă răscumpărarea din 7216 (1707-1708). Stăpânirea asupra siliștei Cetățuea va fi întărită vel vistiernicului Ion Palade la 7 mai 1708 de către domnul Mihai Racoviță.

Panaite, fratele egumenului de Bursuci, figurează ca martor în actul de danie al Nastasiei Guroaie, din 13 octombrie 1710, prin care dă o casă în târgul Bârladului nepotului ei Constantin, dăruită anterior mănăstirii Răchitoasa.

Alianța dintre Dimtrie Cantemir și țarul Rusiei Petru cel Mare, concretizată prin închinarea țării și intrarea trupelor ruse în Iași din iunie 1711, îl determină pe Lupu Costache, fiul lui Gavriliță, șeful familiei, să-și strângă câteva rude (printre care și Solomon Costache) „*și s-au făcut tabără la mănăstire la Bursuci și s-au închis cu câteva gloate acolo*”, fără a-și plăti datoria către domn, 3000 de galbeni „*den goștină*” și 800 de galbeni „*să cumpere pâine de la Bârlad*”. De la Bursuci, Lupul Costache poartă corespondență cu generalul Șeremetiev, pe care îl îndeamnă a-și „*face obraz, adică vești de la turci, și pe Dumitrașco-vodă, în loc de laudă, îl clevetie către Șeremet. La turci scrie cu altu obraz, că sânt moscali puțini și-i o oaste flămândă. Ce să-i treacă veziriul Dunărea fără grijă, că-i va bate pre moscali*”. Împotriva sa, Dimitrie Cantemir și generalul Șeremetiev trimite un corp de oaste format din 300 moldoveni, condus de polcovnicul Chigeciu, și pe un căpitan cu 200 „*de draguni să-l prindză*”. Prin tratative, daruri și simularea bolii, pentru el și jupâneasa sa, Lupul Costache trimite „*niște frați ai lui mai mici – Solomon (N.A.) - și pre un un fecior al lui de trupu dzicând că de-i va mai trece a ieși înaintea oștii la Fălci, cu oastea ce-a putea strânge și cu zahara*”. „*Care lăsare a Lupului de mare stricăciune au fost moscalilor, că el tare au îndemnat pre turci să treacă Dunărea, că să teme veziriul să treacă*”. După victorie, de la Stăniilești vizirul Baltagi a trimis la Iași firmanul de iertare prin Curt pașa, iar pe Bekir aga cu un detașament la „*Lupul sin Gavriliță să-l aducă de la bejenii de la Bursuci*”, unde era asediat de tătari.

Hotărnicia moșiilor Hrubeni și Râșești, de la ținutul Fălciului, este făcută din poruncă domnească la 23 octombrie 1754 de stolnicul Ilie Costache, pitarul Grigore Razu, egumenul Grigore de la Bursuci, vornicul Agarici și preotul Ioan Pravilă.

Leon Gheucă, mitropolitul Moldovei, dăruia schitului Bursuci la 18 iunie 1786 un *Octoih*, tipărit la 1777 în București, și un *Triodion*, tipărit la 1781 de Episcopia Râmnicului. Redăm însemnarea mitropolitului de pe *Octoih*: „*Leon, Mitropolit Moldovei, am dăruit această carte Octoih la a noastră ctitoriceasc(ă) măn(ă)stire, anume Bursucii, și cine va înstreina-o de acolo, să fie supt blăstăm(ul) lui D(u)mnezeu*”; și pe cea din 18 iulie de pe *Triodion*: „*(Leon), (Mi)tropolit Moldaviei, (am dăruit această) carte Triod (la a noastră) (ctito)ceasc(ă) măn(ă)st(ire) Bursucii, (și cine va înstreina-o) de acolo, (să fie supt) blăstăm(ul) lui D(u)mnezeu. / 1786 iuni(e) 18*”.

Pecetea mitropolitului Leon Gheuca

Alexandru Moruzi voievod scrie la 4 august 1804 biv vel paharnicului Ioan Jora să cerceteze pricina dintre Costachi, proin protopop, cu ai săi răzeși și schitul Bursuci pentru împresurarea moșiei Ticulești (Tihulești), de la ținutul Tutovei, vândută spătarului Gheorghe Costandachi de către jeluitori. Moșia ar fi fost a răzeșilor „și ar fi vândut-o dumis(ale) spat(ar)ului Gheorghii Costândachi, și în urmă cu hotărătura ce ar fi făcut dum(nea)l(u)i spat(ar)ul Grigoraș Costachi părții ce ar fi având schitul Bursucii într-ace moșie li s-ar fi făcut împresurare părților lor și au cerut ca să li-s îndreptezi împresurarea aflându-s(e) în supărare de către dum(isa)li spat(ar)ul”. În jalba sa din 31 iulie 1805, spătarul Gheorghe Costandache susținea: „la anii 1802 egumenul aceștii moșii au scos hotarnic și hotărându-ș(i) moșie schitului fără a da de știre vreunue din ceelanți răzăși au luat cu această hotărătură toată parte(a) de moșie a me lipindu-o și făcându-o a schitului”. La 5 august 1805, Logofeția cea Mare decide îndestularea spătarului Gheorghe Costandache de proin protopopul Costachi și răzeșii lui cu alte părți de moșie decât cele din Tihulești intrate în stăpânirea schitului Bursuci.

Hotarnica moșiei Murgeni din 25 martie 1804 menționa piatra de hotar „ci esti în malul vâlcely ce să scurgi în gios, în vale Mihălcenilor alături, din sus de drumul ce vine de la Rânzăști și mergi la Raiu, cari piatră, disparte Murgeni de hliza mănăstirii Bursucilor”.

Lupul, fiul lui Ioan Balaban și Toader, fiul lui Neculai Balaban, și alții din neamul Căpățâneștilor se roagă domnului la 24 ianuarie 1806, să li se facă carte domnească către ispravnicii ținutului Tutova, ca să se cerceteze pricina ce o au cu mănăstirea Bursuci, pentru partea de moșie cumpărată de la Tudosia, ce o aveau „în hotarul moșiei Șuşnești de la ținut(ul) Tutovii pe Jeravătu” Alexandru Moruzi Voievod poruncește în

aceeași zi ispravnicilor ținutului Tutova să cerceteze pricina ce o au cei din neamul Căpățâneștilor cu mănăstirea Bursucii, pentru partea de moșie cumpărată de la Tudosia.

La 20 august 1806, mănăstirea Florești și metocurile ei, schiturile Bursuci Golgofta-Ivănești și Hârsova, sunt închinată „*la sfântul chinovion al Esfigmenului din muntele Athonului*” 1806, așa cum reiese și din hrisovul de închinare din 2 octombrie 1814 în care se arată că mănăstirea Bursuci („*era mai dinainte închinată la sfântul chinovion de către râvnitorul în fapți buni*” Veniamin Costache, „*dinpreună și cu cei de bun neam cunoscuți ai neamului Costăcheștilor rudenii de sânge a preaosf(in)ții sale*”, ctotirii lăcașului amintit). Sinodul patriarhal constantinopolitan va întări actul din 20 august 1806, confirmat de către domnul Moldovei, iar egumenul Teodoret menționează dania satului Bursuci, pentru care sosise călugărul Ambrosie, „*găsind ca Domn pe Alexandru Suțu, iar pe Veniamin la Roman (e descris ca așa de milostiv că-și dă și hainele)*”. Mănăstirea Esfigmenul avea în Moldova schitul Cîrlomănești, ținutul Tecuci, donat de familia Negre la 19 martie 1803, Sfântul Dumitru din Galați (metoc distrus de cutremurul din 14 octombrie 1802), Trestiana (ținutul Tutova), Bursuci, Muntenița, Susnești „*și (iar?) Bursuci (Fălciiu). Dar la 1828 familia își rezervă administrația mitocului Florești*”.

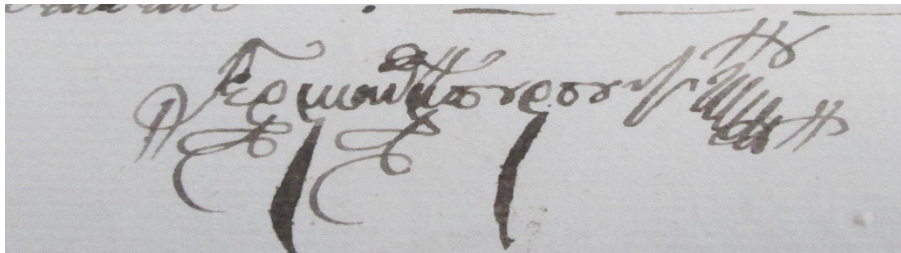
Moșia Jăravățului (Jeravățului) aparținea la 1812 schitului Bursuci, metoc al mănăstirii Florești.

La solicitarea egumenului Luca de la mănăstirea Florești, ținutul Tutova, domnul Scarlat Calimah, reînnoiește la 10 iulie 1813 milele făcute și altele noi pentru mănăstirea Florești și metocurile ei, biserica Badiului din Galați și Bursucii, de la ținutul Fălciului, afierosite „*nu de mult*” „*la chinovionu a Esfigmenului dela sfântul munte al Athonului*”, hotărând ca „*mănăstire Floreștii dinpreună și cu mitohurile sale, Bursucii și Badiul, să aibă a scuti șase sute de oi de gorștină, cinci sute stupi sau sfini de desătină; iar la slujba vădrăritului să scutiască tot vinul și numitele mitohuri, drepte a lor; pe aceste bucate, fiind drepte a bisericilor să nu să supere de către slujbași nici cu o cerire de plată. Deosăbit să aibă a lua și câte 2 ocă untdelemn, una ocă tămâe și 2 ocă lumânări ciară, milă pe toată luna din vama gospod; asămine și câte 2 mii ocă sare pe tot anul din ocnele gospod, sporindu-se de către Domnia me una mie cinci sute ocă peste cinci sute ce aveă mănăstirea Floreștii. Așjdere să aibă a scuti și 10 liudi oameni străini pentru slujba mănăstirei, aducându-i de acum înainte de piste hotar, din oamenii străini fără bir și fără nici un amestic cu lăcuiitorii țării*”.

Catagrafia din 1820 înregistrează bejenarii argați ai schitului Bursuci: Petri, vătav, Ioan, argat, și Ioan Crăciun. În satul Bursuci sunt atestați 23 liudi. Satul era în proprietatea mănăstirii Florești.

Izvodul „*de îmbunătățirile ce trebuesc făcute*” la mănăstirea Florești, schiturile Bursuci și Grăjdeni, din 18 august 1825, face referire la necesitatea acoperirii și reparării temeliiilor bisericii din Bursuci, legării cărților, acoperirii chiliilor și executării unui rând de veșminte preoțești. „*Ograda ci au fost di nueli este strâcată cu totul*”. Responsabil cu îngrijirea și meremetisirea mănăstirii Florești, schiturilor Bursuci și Grăjdeni, a fost însărcinat postelnicul Ioan Jora, căruia comitetul îi cerea la 26 august 1825 recuperarea sumei de 1800 de lei de la paharnicul Nicolae Sion, „*orândatoriul*” Floreștilor.

Vidomostia din 24 septembrie 1830 înregistrează biserica cu hramul „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din satul Bursuci. Ghermanos, egumenul lăcașului monahal, prin jalbele adresate la 17 martie și 14 iunie 1830, aducea la cunoștința Divanului Judecătoresc al Cnejeii Moldovei existența unora „din cele mai temelnice hârtii pentru moșii a mănăstirii Bursucii” „la un locuitoriu, încă din vremea când s-au omorât igumen(u)l” Nichifor (conform spovedaniei unei rudenii), cercetarea pe care a dorit să o întreprindă personal fiind stopată din „pricina năprasniciei boli a molipsiri(i), atât în târg(ul) Fălciul, câtu și în acele sate”, în cea de-a doua plângere arătând că mai mulți locuitori din satul Miclești i-au confirmat sustragerea actelor. Egumenul amintit cere o „pătrunzătoare cercetare” de isprăvnicia ținutului Fălciu și carte de blestem „pentru aflarea pomenitelor scrisori”, pentru ajutarea a mănăstirii sărace a Bursucilor. Divanul Cnejeii Moldovei cere isprăvnicii ținutului Fălciu la 20 iulie 1830 demararea cercetărilor părților implicate „și de să vor dovedi niscaiva scrisori și nu va urma vreo deosăbită pricină să le și dați mănăstirii, iar urmând pricină să înștiințați”.

A photograph of a handwritten signature in dark ink on a light-colored paper. The signature is highly stylized and cursive, appearing to read 'Ghermanos' with some additional scribbles and a date '1830' visible on the right side.

Semnătura egumenului Ghermanos

Totalul veniturilor mănăstirii Florești și a schitului Bursuci erau apreciate pentru anul 1835 la 48000, iar în „*responsul egumenului se însemnează că venitul aceștii monastiri pe 11 ani s-au luat din mâna sa și s-au dat în sigurișirea și plata datoriilor monastirii după hotărârea Înălțimii sale, și că această monastire are trebuință de mari cheltuieli cu meremetul monastirii, cu zădirea de chilii, trapezanii, arhondaric și altele, zădiul împregiur fiind di tot în proastă stari, și a căror lucrare urmează a se face puțin câte puțin, iar că la sinisforale n-au fost supusă, ci mai vârtos cu osăbite folosinți miluită prin hrisoavi domnești*”.

Catagrafia din 19 august 1852 înregistrează biserica cu hramul Sfinții Apostoli din satul Bursuci, ocolul Târgului, „*învălită cu șind(r)ilă și în stari bună*”.

Iconomul Constantin, protoiereul ținutului Tutova, se deplasează la 16 octombrie 1852 la „*mitocul din satul Bursucii a M(ănăstirii) Floreștii*” pentru cercetarea jalbei Varvarii de acolo, sora decedatului ieromonah Teofan, îngrijitorul bisericii timp de 10 ani, conform căreia călugărul rânduit de egumenul de la Florești i-ar fi oprit „*11 chile grâu, 10 chile popușoi, un cal cu două părechi hamuri și căruța și o icoană Maica Domnului așăzată în biserică*”. Fratele jăluitoarei ar fi „*golit biserică de la acel mitoc de tot, luându-i doi boi și un giuncan, o vacă cu viță*”, 18 știubei cu albine, 3 vase pline cu vin, 500 malduri de stuf, un ulcior și o Psaltire din biserică, toate așternuturile și pojijia din casă, lăsată goală și părăduită. Biserica se găsea „*în ce(a) mai proastă stari*,”

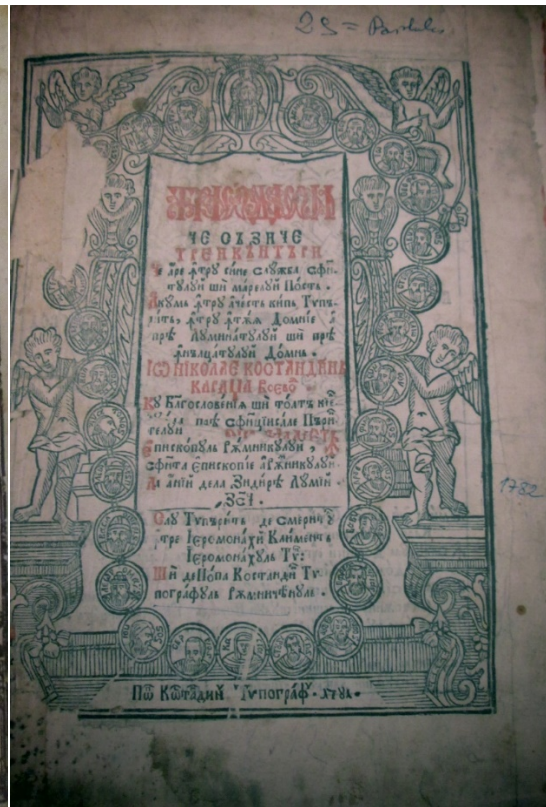
că putrezind tălpile dedesupt, păreții pica în toate părțile, precum și casa în cari au șăzut ce să cheamă mitoc să pornește”. Cererea de îndestulare a jăluitoarei era imposibilă.

Printre cele 21 de biserici de la 23 februarie 1860, fără preoți, din districtul Tutova, se număra și cea din Bursuci. Iconomul Iorgu Chiru, protoiereul de Tutova, propunea la 12 martie 1863 episcopului de Huși să nu mai învoiască viețuirea ieromonahului Vichentie la biserica fostului schit din satul Bursuci pe care protopopia o „cunoaște biserică de mir, iar nu schit, fiindcă nici călugări nu sânt alții afară de suplicant și nici regulă călugărească nu să păzăște” (satul număra 72 de locuitori). Propunerea va fi respinsă de Melchisedec Ștefănescu. Ieromonahul Vichentie, cu metania la Mănăstirea Secu, a venit la mănăstirea Florești în urma înțelegerii dintre Dionisie, egumenul mănăstirilor Secu și Neamțului cu egumenul Nil al Floreștilor, iar în urma morții nacealnicului de la schitul Bursuci din 1862 îl va înlocui de la 23 aprilie. Ieromonahul amintit se plângea la 23 aprilie 1863 episcopului Hușului că a fost „oprit acum de a sluji Sfânta Liturghie” de către protoiereu.

Satul era fără preot și la 20 octombrie 1863, când Marghioala Epureanu scria

Octoih donat de mitropolitul Leon Gheuca schitului Bursuci.

Triodion donat de mitropolitul Leon Gheuca schitului Bursuci.

arhierului Melchisedec Ștefănescu în vederea numirii unui preot hirotonisit peste Prut, al cărui socru slujea la Brădești. Totodată, amintește prefacerea Sfântului Altar la biserica cu hramul Sfântul Gheorghe din satul Horga, aflată „în foarte ră stare”.

În 1932, biserica lăcașului monahal era „distrusă prin alunecarea terenului”. Icoana Maica Domnului, care a aparținut mănăstirii, are inscripționat numele lui Gherasim Ieromonah. Pomelnicul familiei Sîriopol menționează pe Nicolae, Ecaterina și Dumitru / Telemah, Paul și Atena.

Bibliografie

1. **Amăriuței M.-C., Ciubotaru M.** (editori). *Catagrafiile Vistieriei Moldovei (1820-1845) X. Ținutul Fălciului*, Partea 1 (1820), Iași, Casa Editorială *Demiurg Plus*, 2016
2. **Antonovici I.** Preot. În „*Făt Frumos*”, Bârlad, I, p. 307.
3. **Antonovici I.** Preot, *Documente bârlădene*, Ediție anastatică, Bârlad, Editura Sfera, 2012, vol. II-III.
4. **Antonovici I.** Preot. *Mănăstirea Florești din plasa Simila, județul Tutova*, București, Atelierele grafice SOCEC & Co., Societate anonimă, 1916.
5. Arhiva Episcopiei Hușilor, Fond Episcopia Hușilor, dosar 95 / 1863.
6. Arhivele Naționale Iași, Fond Episcopia Hușilor, LI / 9.
7. Arhivele Naționale Iași, Colecția Documente, 401 / 285; 405 / 179.
8. Arhivele Naționale Iași, Colecția Litere Ghe. Asachi, B / 1000.
9. Arhivele Naționale Istorice Centrale, Colecția Achiziții noi, MCLXXIII / 1.
10. Biblioteca Academiei Române, Manuscrise, nr. 237.
11. Biblioteca Academiei Române, Documente istorice, CXLV / 60; VII / 119; VII / 119 a.
12. **Bobulescu C.** *Din viața mitropolitului Veniamin Costache Neamul, copilăria, tinerețea și episcopatul*, Chișinău, Tipografia Uniunii Clericilor Ortodocși din Basarabia, 1933.
13. **Clit C.** *Documente hușene*, Iași, Editura PIM, 2013-2014, vol. II-III.
14. **Clit C.** *Însemnări de pe cărți (V)*, în „Prutul”, Serie nouă, Anul VI (XV), Nr. 1 (57) / 2016.
15. **Clit C.** *Documente inedite privind istoria schitului Hârsova și a moșiilor din jur*, în „Acta Moldaviae Meridionalis” Anuarul Muzeului Județean „Ștefan cel Mare” Vaslui, XXXII, vol. I, 2011.
16. *Documente*, în „Miron Costin”, Anul II, nr. 5, mai 1914.
17. Documente răzășești. „*Revistă regională de acte vechi, mărturii tradiționale și relicve istorice*”, anul I, nr. 4, august 1932; anul I, nr. 7, noiembrie 1932.
18. **Ghibănescu Gh.** *Surete și izvoade*, XVII.

19. **Hurmuzaki E.** *Documente privitoare la istoria românilor.* Urmare la colecțiunea Eudoxiu de Hurmuzaki, Supliment I, vol. V, Documente adunate și coordonate de D. A. Sturza și C. Colescu-Vartic, București, 1894.

20. **Iorga N.** *Daniile românești de la Muntele Athos*, în „Revista istorică”, nr. 1-3, ianuarie-martie 1933.

21. **Lecca O. G.** *Dicționar istoric, arheologic și geografic al României*, București, Editura „Universul” S. A., 1937, p. 103.

22. **Lefter L.-V.** *Ctitoriile și averile boierilor Caracaș. De la fundare la secularizare.* În „Monumentul-Tradiție și vitor”, XII / 2.

23. **Neculce I.** *Letopisețul Țării Moldovei de la Dabija-Vodă până la a doua domnie a lui Constantin Mavrocordat*, în *Letopisețul Țării Moldovei*. Chișinău, Editura Hyperion, 1990, ediție îngrijită de Tatiana Celac.

24. **Petit L.** REGEL. *Actes d'Esphigménou.* În „Vizantijskij Vremennik”, XII, 1906.

25. „Revista istorică”, nr. 7-9, iulie-septembrie, 1916.

26. **Stoicescu N.** *Repertoriul bibliografic al localităților și monumentelor medievale din Moldova*, București, 1974, p. 138.

27. **Tomescu C. N.** *Biserica din Principatele Române la 1808-1812. Mărturii și documente.* Ediție îngrijită și note: pr. Eugen Drăgoi, Galați, Editura Partener.